

TEXTOS DE MANUEL CURROS ENRÍQUEZ

AIRES DA MIÑA TERRA

Cantiga

No xardín unha noite sentada
ó refrexo do branco luar,
unha nena choraba sin trégoas
os desdés dun ingrato galán.

I a coitada entre queixas decía:
“Xa no mundo non teño ninguén,
vou morrer e non ven os meus ollos
os ollos do meu doce ben.”

Os seus ecos de malenconía
camiñaban nas alas do vento,
i o lamento
repetía:
“Vou morrer e non ven o meu ben”.

Lonxe dela de pé sobre a popa
dun alevé negreiro vapor,
emigrado, camiño de América
vai o probe, infelís amador.

I ó mirar as xentís anduriñas
cara a terra que deixa cruzar:
“¡Quen pudera dar volta -pensaba-,
quen pudera convosco voar!...”

Mais as aves i o buque fuxían
sin ouír seus amargos lamentos;
sólo os ventos
repetían:
“¡Quen pudera convosco voar!”

Noites craras, de aromas e lúa,
desde entón ¡que tristeza en vós hai
prós que viron chorar unha nena,
prós que viron un barco marchar!...

Dun amor celestial, verdadeiro,
Quedou só de bágoas a proba,
unha cova
nun outeiro
i on cadavre no fondo do mar.

A Igrexa fría

Por cima dos agros,
do monte no medio,
levántase aínda,
hidrópico e negro,
cal xigante hipopótamo morto;
de vermes cuberto,
rodeado de tréboas e gramas
o lombo deforme do vello mosteiro.

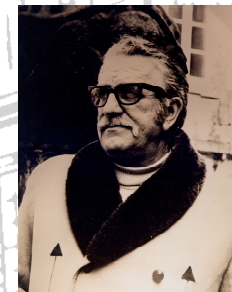
Das torres as rexas,
agullas de ferro
queixarse parecen
da marcha dos tempos;
e decote, paradas e inmóbres,
semellan os dedos
dunha mau de Titán que anda en busca
do raio que tarda das iras do ceo.

(...)

PERCORRIDO URBANO A TRAVÉS DA POESÍA POR CELANOVA

Nacín (modestia fora)
nun lugar onde o mundo
se chama Celanova.

CELSE EMILIO FERREIRO

**MANUEL
CURROS ENRÍQUEZ**

**XOSÉ LUÍS
MÉNDEZ FERRÍN**

ORGANIZA: